

NÁVRAT NA MIZEON

Miroslava Dvořáková

Díl I.

Arrakiel

Návrat na Mizeon

díl první

ARRAKIEL

Miroslava Dvořáková

O některých jevech se nemluví. Přestože je prožíváme, nemáme potřebu se o nich zmiňovat. Vzduch proudí, voda teče, oheň plápolá...

Mizeon, usedlost v Berízii

Arri se kousal do rtů, aby se nerozchechtal. Jak by oni, přeborníci v poflakování, mohli znát sekačku? On na rozdíl od nich občas pobýval u sestřenky Brigity v Levenu. Ne že by tam někdy fyzicky pracoval, ale aspoň získal představu.

Lora nakrčila nos a řekla: „Co to, sakra, je?“

„To jsou zemědělské stroje, zlato.“ Arri přistoupil k traktorku, poplácal ho po sedáku a laškovně se zašklebil. „Jednomístné, jak vidíš. Slouží ke kosení travnatých pásů mezi vinicemi.“

Awen rozhodil rukama, čím naznačil, že se právě nacházejí ve stodole plné malých červených traktorků. „No a co s tím máme dělat?“

„Budete na tom jezdit,“ řekl Arri.

„Tsss,“ ozvala se Tessa, „jenom kopíruješ moje krodoší dostihy!“

„Chceš, abychom na tom jezdili sami?“ pochopila Lora. Zelené oči jí svítily zájmem. „To je tak... skandální!“

Nebylo divu, že se jí to líbilo. Zatímco na krodoších jezdili sluhové, tady by si mohli zařadit sami.

„Neviděl jsem závodní dráhu,“ ozval se skepticky Norden.

„Žádná není,“ řekl Arri. „Tato disciplína není pro sralbotky. Proto jsem vás po snídani požádal, abyste se šli převléct, vy jelita.“ Arri se

zamračil na Dirianu, která do poslední chvíle vyhrožovala, že bude závodit v plavkách.

„Budeme drandit po vinicích?“ Awen se při představě závodění mezi stěnami s vinnou révou uličnický zašklebil.

„Vinice necháte na pokoji,“ upozornil ho Arri. Rozhodně nestál o otcův hněv. Nikdo nesmí ohrozit Destruktielovy vinice.

„Bude to na pastvinách,“ zatrylkovala Owiana. „Každý vyfasuje individuální trasu označenou barevnými fábory. Pokud stačí dorazit k Bílé skále do dvou hodin, má právo účastnit se závodu k ořešáku, na který Arrakiel ukryl poklad.“

Jakmile sestra zmínila poklad, bandu zachvátilo nadšení. Arri pokynul strojníkům, kteří předtím nenápadně postávali u zdi, aby pomohli přátelům stroje uvést do chodu. „Nezapomeň, že asi za tři hodiny ty mašiny musíte odvézt od ořechu na Nivkách,“ řekl jejich šéfovi.

„Samozřejmě, sire,“ procedil mezi zuby démon. Nevypadal moc spokojeně. Arri nechápal, co mu vadí.

„Jedna sekačka chybí!“ hlásila Lora.

„No jo,“ zabručel Grennon. „Nás je osm a sekaček jenom sedm.“

„Já nesoutěžím,“ řekl Arri. „Někdo musí hlídat, jestli nepodvádíte. Žádná magie není dovolena.“ Podíval se na jejich uražené obličejy a dodal: „Ne, ne, ne. Moje drahé sestřičky,“ ukázal na Owianu a Dorianou, „honily nevolníky po loukách celý včerejší den, aby byly trasy připraveny. Takže nedovolím, aby to někdo zkazil.“ Ještě měl v paměti soutěž o Nejkrásnější ledovou sochu, co zorganizoval Grennon v horském sídle jeho matky. Grennon dokonce angažoval

porotce z Vekenského lycea, aby posoudili uměleckou kvalitu. Arriho tehdy naštvalo, že Owianin výtvor, který mu připadal mnohem lepší než ostatní, nevyhrál. Možná proto potom nepil tolik jako ostatní. Hluboko po půlnoci pak vyslechl Nordena, jak se chlubí Tesse, že tři z pěti porotců podplatil, aby dali hlas jejímu dílu. Arri o té sprostárně Owianě řekl až doma. Prohlásila, že NordenArci-Pawner je blbec, a že je ráda, že se s ním rozešla. Nechtěla, aby z toho Arri dělal binec, protože by to prý vypadalo, jako kdyby Tesse Nordena nepřála. Ale Arri si o tom myslel svoje.

Další dvě hodiny se Arrakiel vznášel nad pastvinami a sledoval, jak se přeborníci snaží. Třikrát se snesl dolů, aby si odpočinul, dvakrát pomohl nastartovat chcípnutý motor, což bylo povoleno. Dirianě se dokonce podařilo sekačku převrátit, ale statečně ji převálila zpět na kola, a bez asistence skočila znovu do sedla. U Bílé skály byl první Awen, druhá Owi. Ostatní, zaprášení, poškrábaní od keřů a žízniví, dorazili v těsném sledu. První kolo tedy dokončili všichni. Potom rozmístili sekačky do obvodu kruhu kolem obrovitého ořešáku a odstartovali finále. Motory vrněly, drny létaly od kol, jak se stroje řítily k cíli. Nordenova taktika byla ohromující. Nejvyšší rychlostí přijížděl ke kmeni, aniž by zpomalil, vyšplhal se na sedadlo do dřepu, z jedoucího stroje se odrazil a vyskočil a zachytil se nejnižších větví. Zatímco šplhal do koruny, sekačka šikmo narazila do Lořina stroje a uháněla dále nezměněnou rychlostí směrem k rybníčku. Mezitím už byl u kmene Awen Arci-Fezziel. Ten traktor zastavil, vytáhnul z holínky svůj bič, a vymrštil vlákno kolmo vzhůru, až jeho konec omotal mezi větve. Hbitě se po něm vyšplhal nahoru, a snížil tak

Nordenův náskok. Přes husté listoví nebylo vidět, co se v rozložené koruně děje. Strom se trásl, bylo slyšet, jak se soupeři při hledání pokladu pošťuchují a vyměňují si nadávky. Arri věděl, že už to nebude dlouho trvat, vznesl se nahoru a zanořil se dovnitř.

„Vidím ji! Je moje!“ zařval Norden.

Arrakiel se prodral větvemi právě včas, aby viděl, jak se po dýce, houpající se na krátkém řemínku visícím z nalomené větve, natahují dvě ruce. Awen se jí dotkl jako první.

„Kdes to vůbec vzal?“ zajímal se Grennon. Měl na mysli dýku, kterou Arri pasoval do role pokladu. Nebyla nijak nápadná, dokonce byla trochu zašlá. Rukojeť zdobily temně zelené kameny, ale nezdálo se, že by měly velkou cenu.

„V otcově vitríně,“ řekl rozšafně Arri. „Takové pitomosti sbírá.“ Byl se sebou spokojený. Z pastvin se vrátili špinaví, unavení, ale nadšení. A o to šlo. Podařilo se mu trumfnout nejen Tessiny krodoší dostihy, ale vyrovnal se i Awenovým vodním hrám. Po vyčerpávajícím odpoledni se vymydlení a voňaví povalovali v měkkých polštářích v otcově vinném sklepe, ládovali se a pili.

„Nebude ta věc arciknížeti chybět?“ ušklíbla se Tessa s očima upřenýma za dýku.

Arri zakoulel očima. „Má jich tam na hromadách mraky. Tahle byla úplně vespod. Určitě nebyla ta nejvzácnější. Kdo dnes používá dýky?“

„Stejně jsem ji viděl první! Měla být moje,“ bručel Norden a závistivě sledoval Awena, který si s trofejí provokativně pohrával.

Tessa se mu na klíně zavrtěla, a poplácala ho po tváři. „Nebud’ tak umanutý, xíříku, příště jim to všem nandáš.“ Norden si nasupeně odfrkl a sáhnul po své sklenici. „Jasně.“

Tichá melodie, kterou hráli nevolníci z Awenovy družiny, byla náhle přehlušena třísknutím dveří nahoře v hale. Seshora se ozvalo několikanásobné dusání, jak kdosi do sklepa sbíhal po schodech. Arri se v lehátku narovnal. Jen doufal, že se o jejich dýchánku nedozvěděli rodiče. Jediný, kdo by to mohl na něj a na Dirianu s Owianou prásknout, byl jejich nejstarší bratr Sibiel. Vzorný nejvzornější císařův gardista, který mu nikdy nezapomněl připomenout, že studia by měl brát vážně a že by si měl najít lepší společnost. Oddechl si, když se mezi sloupy vynořil kapitán jeho ochranky Lissren, a v patách mu kráčel Rawantes, doprovázený pěti tělesnými strážci. Zatímco Raw s gorilami zůstal vepředu u baru, Lissren kráčel dál, zastavil před kobercem a zahlásil: „Je tady princ Rawantes s doprovodem, sire.“

„Díky, Lissi. Vyřídíte jeho výsosti, že je vítána,“ zabručel Arri. „A pozvěte princovy raisi k baru.“

Kapitán zasalutoval a šel. Nemusel Rawovi nic vyřizovat, protože to dotyčný slyšel. Byla to jen šaškárna, ale raisi byli prostě vycvičení jednat podle Kodexu, a nebylo radno je mást. Takže Raw disciplinovaně počkal, až mu kapitán vyřídí, že ho lord Arrakiel přijme, a pak se vydal ke koberci. Dříve, než Arri stačil Rawanta oslovit, chopili se toho ostatní.

„Spletl sis místo, Rawe, tady nic ke čtení nemáme!“ zvolala Tessa.

„Tady se jenom chlastá,“ přidal se Awen.

„Že tys přišel opravit tu sekačku, co skončila v rybníku!“ prskala Diriana.

Rawantes na rýpance nereagoval. Propletl se mezi divany a pohozenými polštáři až k Arrimu. Plácl sebou na volnou podnožku a s výrazem, jako by mu trhali maso z těla, pohodil hlavou k Nordenovi, pak se obrátil na Arriho a řekl: „Matka včera potkala na nábřeží Nordenova otce. Když jí řekl, že jste se vydali na čerstvý vzduch, nedala jinak, než že se musím přidat. Zdržoval jsem, ale poslala se mnou ochranku.“

Jak se dalo čekat, jeho slova vyvolala výbuch smíchu. Ale něco takového jako posměch by Rawovi nikdy nezabránilo říct, co chtěl. Běžně se jejich poflakování neúčastnil. Arri se s ním přátelil soukromě a před ostatními to držel pod pokličkou, protože ho nebavilo poslouchat pitomé kecy. Vlastně Rawa zdědil poté, co Sibiel povýšil v císařově gardě, a už mu nezbývalo tolik času. Rawantes Arci-Nubiel byl podivín, akademik a samotář. Zabýval se technikou a technologiemi. Často žongloval s výrazy, které Arri nedokázal ani zopakovat, natož aby jim rozuměl, ale když něco řekl, vždycky to mělo něco do sebe. Arri sáhl po karafě s archivním červeným, ignoroval Grennona, který se okamžitě do Nordena obul výpadem, proč zbytečně žvaní, a povzbudivě se na přítele zašklebil. „Klidně jsi mohl přiletět dřív.“

Rawantes pokrčil rameny a střelil pohledem k baru, kde se raisi-démoni jeho ochranky v družné pohodě nalávali s raisi ostatních. „No, původně jsem měl jiné plány,“ zahuhlal.

Arri se chytil za hlavu. Při tom, jak byl Rawantes opatrný a až nepřírozeně slušný, s ním jeho matka nikdy nebyla spokojená. Dokonce jí vadilo, že její syn není stejný výtržník a lamač ženských srdcí jako třeba Norden, Awen nebo on sám. Zvala do sídla Arci-Nubielů ty nejhorší povaleče a ochlasty a nutila Rawanta, aby s nimi trávil čas. Snad proto Rawantes tak rád pobýval s Arrakielem, protože s ním, jako akreditovaným výtržníkem, ho matka nechávala na pokoji. Zatímco arcikněžna Moreta žila v blaženém dojmu, že ti dva spolu obrážejí bordely, brával její syn Arriho do svých laboratoří a dílen na Křemenném potoku, kde se Arri krotce bavil u videxové stěny, zatímco Raw si spokojeně bádá.

„Sakra, jaké?“ zaúpěl teatrálně Awen. „Nějaká supertajná záležitost světového významu? Konspirační záležitosti? Práce pro Alianci? Nebo pro velkého brášku?“

„Ten had Lissarius,“ Loretina tvář se zkřivila vztekem, „by zasloužil nářez rozžhaveným bičem!“ Rawantův bratr Lissarius, prvorozený syn arciknížete Arci-Nubiela, jako císařův sekretář a zastupující ministr vnitra nedávno odmítl vyhovět žádosti o daňové úlevy, kterou podala Lořina matka.

„Nechej ho na pokoji, zlato,“ brouknul Arri, přitáhnul si Loru k sobě a svádově jí stiskl nahé koleno. „Raw přece nemůže za to, že má za bratra osla.“

„A matku furií,“ dodala škodolibě Tessa. O Rawantově matce, arcikněžně Moretě, se vyprávěly legendy. To, jakým způsobem drezírovala Rawanta, bylo ostudné a bylo ještě horší, že to Raw snášel.

Arrakiel sice tušil, že se za tím skrývá něco víc, ale teď rozhodně nebyl čas ani místo to řešit. Ostatně, Rawantes o tom nikdy mluvit nechtěl.

Pak si Rawantes všiml trofeje, se kterou si Grennon celou dobu pohrával. Vykulil oči a vyjekl: „Na co tu máte trhací dýku?“

Strhla se slovní přestřelka. Rawantes tvrdil, že dýka, kterou Arrakiel sebral v otcově skříni, není obyčejným exponátem, ale že je to „okren“, nástroj k trhání prostoru, a že patrně pochází z Riiberionu. Zatímco Awen ječel, že takovou blbost už dlouho neslyšel, a Owiana se chechtala jako pomínutá, začali si Norden s Tessou dýkou mezi sebou házet. „Nedělejte to! Je to nebezpečné!“ řval Rawantes.

Arrakiel už tušil na obzoru průšvih. Znal Rawanta. Nikdy nemluvil do větru, ostatní se mohli posmívat, jak chtěli. O trhacích dýkách se učili ve škole. Bohové z Riiberionu je prý před eóny věnovali svým uctíváčům, temným čarodějům, aby mohli cestovat mezi světy. Temní zpychli a na cizích světech se začali chovat, jako dobyvatelé. Riiberionští bohové to nechávali plavat, tak se arcidémoni z Mizeonu a lichové z Robustuy rozhodli to vyřešit za ně a okreny Temným pobrali. Pokud byla legenda pravdivá, mohla by dýka v otcově vitríně být okren... Arri se rozhodl dýku Nordenovi vzít a slíbit mu jinou. Však otec jich má ve vitríně habaděj. Dřív, než cokoliv stačil udělat, Norden dýku uchopil za špičku, namířil jí proti stěně a křikl na Rawena: „Okren, říkáš? Tak se na to podíváme!“ A hodil proti zdi, aby dokázal, že to žádný okren není.

Byl to jen záblesk. Všichni čekali, že se zbraň zabodne do spáry mezi zdí, nebo jen narazí o kámen, cinkne na zem, ale to se nestalo. Dřív, než vůbec doletěla ke zdi, s kvílivým svištěním otevřela

divokou průrvu a zmizela ve tmě. Zůstala po ní jen díra nasávající vzduch ze sklepa do cizího průchodu. Ve sklepě se rozhostilo ticho.

„Do prdele,“ heknul Norden.

„Letí přímo na Riiberion! Musíme to dostat zpátky, blbče!“ obořil se na něj Rawantes. „Kdyby se to dostalo ke smrtelníkům... Rychle, než se to zavře!“

„S tímhle nechci nic mít,“ odsekl Norden a vstal.

„Půjdu já!“ křiknul Arri a po hlavě vletěl do průrvy. Prodíral se hutným šedým světlem, připadal si jako mravenec v potrubí až na to, že svištěl strašně rychle.

„Jdu s tebou,“ zaslechl za sebou Owianu. Chtěl protestovat, ale bylo pozdě. Jeho nejmladší sestřička asi cítila zrnko odpovědnosti. To ona ho přesvědčila, aby z hromady vybral právě tuto dýku. Líbily se jí ty zelené kameny.

„Samotné vás jít nenechám,“ ozval se Rawantes.

Jeden po druhém dopadli do začouzené haluzny a porazili několik kvílejících smrtelníků navlečených v šedivých hábitech. Zřejmě přerušili nějakou hudební produkci, ale znělo to tak teskně, že ticho, které se po jejich příchodu rozhostilo, bylo úlevou pro uši. Uprostřed na kruhovém podiu se tyčil vysoký tlustý chlap temné pleti a cosi svíral v napřažené pěsti. Před ním stál kamenný stůl, na kterém se s křečovitými záškuby svíjelo hubené a bledé lidské tělo. Za nimi na vysokém trůnu seděla žena navlečená do mnoha vrstev barevného

lesklého šatstva, s účesem zdobeným zlatem a drahokamy, který musel zabrat hodiny. I zdálky bylo patrné, že její obličej je silně nalíčený. Pokud by se usmála, barva by se začala loupat. „To je klarivijská princezna Jitrena, kněžka podsvětní bohyně Exis,“ šeptl šokovaně Rawantes. „Narušili jsme obnovovací ritus.“

Každé středně vzdělané dítě na Mizeonu ví, že obnovovacím ritem si smrtelní čarodějové z Riiberionu regenerují tělo. Stačí k tomu prý deset čerstvých srdcí, dračí oči a další blivajzy, které se běžně při ritu černé magie používají. „Vezmeme okren a mizíme,“ houknul znechuceně Arri. Neměl chuť se tu zdržet, už s ohledem na Owianu, která se tvářila vyděšeně a držela se Rawanta za ruku. Kráčeli uličkou k podiu a smrtelníci jim ustupovali z cesty.

„Tak si ho vezmi,“ vyzval ho s mírnou dávkou ironie Raw a ukázal směrem ke knězi. Ten stále stál jako socha, poulil oči a otevíral a zavíral ústa jako ryba. Když se dostali blíž, bylo jasné, že v pěsti drží srdce, ze kterého kape hustá temně rudá krev. Mnohem zajímavější ale bylo, že rukojeť dýky, kterou hledají, vězí přímo uprostřed jeho čela.

Arri se lehkým krokem ke knězi přitočil, natáhl se po dýce. „S dovolením, vašnosti.“ Zapáčil. Ozval se skřípavý zvuk, jak se kov třel o kost. A ejhle, byla venku. Chlap zamrkal, zachroptěl, padl na kolena a začal zvracet. Jasně dokázal, že je čaroděj, protože normální smrtelník by už ležel na zádech.

„A pryč,“ sykl Arri, chňapl Rawa za rukáv a vlekl jeho i Owianu pryč.

„Můj rituál!“ kvílela kreatura na trůně. „Budu si stěžovat Exis! Poženu to k Alianci!“

Dali se na úprk. Jak běželi sálem, nějaký poskok zvolal: „Mají trhací dýku, vaše výsosti!“

Strhl se poprask. „Chyťte je!“ vřískla princezna. „Chci ten okren! Chci vědět, co jsou zač!“

Vyběhli na chodbu, smrtelníci řinčící meči jim byli v patách. Místo, aby si to namířili ven, zahrnuli do postranní chodby. Vmáčkli se do kouta a zamaskovali se k neviditelnosti, aby se poradili, co dál. Na smrtelníky ten trik zabíral, ale čarodějové to brzy prohlédnou. Ještě je tu naděje, že jsou na poctivé hledání líní. „Když okren hodíme, vrátí nás to zpátky na Mizeon, ale oni získají důkaz, který omlátí o hlavu Radě,“ řekl Raw.

„Takže se vrátíme jak?“ zeptal se kousavě Arri.

„Bránou,“ usadil ho suše Raw. Arri zamrkal. Vlastně ho to nepřekvapilo. Rawantes byl jen o něco mladší než Sibiel. I když z nějakých obskurních zdravotních důvodů neprodělal armádní výcvik, dalo se čekat, že brány se otevírat naučil, jakkoliv to měli mladí zakázané, a přestože to bylo obtížné. Taky hned dokázal, že to zvládá, když přímo v kamenné zdi výklenku, ve kterém se skrývali, začal rýsovat dokonalý ovál lemovaný zelenými jiskrami. Owiana s očima plnými slz radostně vzlykla. Sledovali, jak se zdivo uvnitř mantinelů rozpouští. Bariéry se brzy prolomí a průchod mezi světy bude připraven.

„Tam jsou!“ rozlehl se chodbou výkřik, zařinčely zbraně. „Chystají bránu!“ Čarodějové až tak líní nebyli a bylo jich celé hejno. Navlečení v černé kůži, ozbrojení silovými berlami a štíty, se řítily k nim.

„Ještě potřebuju chvíli,“ zamumlal Raw.

Arri se nachystal do boje, aby je zdržel. Neměl nic než svou vnitřní magii. Házet ohnivé koule proti silovým štítům? No, i tak se dá, když to jinak nejde.

„Něco zkusím,“ zamumlala Owiana, a postavila se útočníkům čelem. Dříve, než tomu stačil Arri zabránit, napřáhla paže, cosi křikla, a v chodbě se zablesklo.

Soudní síň v Kernoku, o tři měsíce později

„...v roli pozorovatele uctivě vítám Lissaria Trisiela Arci-Nubiela, sekretáře jeho císařské milosti. Právní zástupci rodiny obviněného se vzhledem k okolnostem vyjádřili písemně a osobní účasti na závěrečném přelíčení se vzdali. Dalším účastníkem...“

Arrakiel netrpělivě zakroužil rameny a pohodil hlavou, aby odhodil vlasy z obličeje. Těžké řetězy visící od okovů na zápěstích temně zachrastily. *Žvásty, žvásty, žvásty. Copak to nejde urychlit?* Tři měsíce v cele si vybíraly daň. Stál teprve chvíli, a už byl jako na trní. Soudní síň je poloprázdná a téměř všichni přítomní patří k příbuzenstvu. Podivil se, když ucítil závan čemeřicového kuřidla. Taková opatření zaváděli jen v případech, když chtěli z případu vyloučit neurozené. Výpary čemeřice arcidémonům neublíží, ale

všechny níže postavené démony spolehlivě odrovnají. Zamyslel se, proč plýtvají tak sofistikovaným opatřením na tak nedůležitý případ, jak je ten jeho. Kam se podíval, všude samý arcidémon. I post justiční stráže dnes zastávají levobočci z Rafedaxarovy linie. A všichni se tváří tak nasupeně, jako kdyby měli odevzdávat tři pětiny rodinného majetku.

Nepřítomnost otce a matky v síni ho zaskočila. V průběhu vyšetřování ho rodiče ve vězení nepřišli navštívit ani jednou. Musí být opravdu hodně naštvaní. Zkroutil rty do mrzutého úšklebku. Co mu tak můžou? Senát je složený výhradně z příbuzenstva. Včera večer za ním přišel strýček Igisius Arci-Kliren, Loretin a Tessin otec. Vysvětlil mu, že se jako předseda senátu postará, aby to dopadlo co nejlépe. *Vzhledem k tomu, že tvůj otec je císařův vnuk a tvá rodina je třetí v hierarchii, napařím ti o týden domácího vězení navíc než minule, a bude vymalováno, ty syčáku,* uklidnil ho s úsměvem. *Ale podmínkou je tvé přiznání a projev účinné lítosti. Také by nebylo vhodné, kdyby vešlo ve známost, že u toho byly další osoby než jen ty, Owiana a Rawantes. Jistě chápeš, že ostatní soudci by byli pohoršeni, kdyby se rozkřiklo, jak naplano jejich děti, synovci, neteře a vnoučata tráví čas.“* Jinými slovy dal velectěný předseda senátu Arrimu najevo, že si přeje, aby vzal všechno na sebe. Naznačil, že vše dobře dopadne, když bude Arri o Nordenovi, Tesse, Grennonovi a ostatních, držet hubu. Arrimu to nevadilo. Tu dýku donesl on sám. A ve chvíli, kdy s ní Norden hodil, někteří ve sklepe ani nebyli. Kupříkladu Diriana s Grennonem se zdekovali hned po přípitku. Proč by měli platit za něco, co nezavinili?

Štvalo ho, že Rawantes ani nenapsal. Uklidňovalo ho, že Raw, jako potomek z linie prvorozeného císařova syna, potíže mít nebude. Jeho hysterická matka ho možná poslala někam na periferii, než se skandál uklidní. Vadilo mu, že se ho vyšetřovatelé ptali, ale vůbec nic mu neřekli. Jenom z něj tahali informace, a průběžně přeměřovali zbytkovou hladinu jeho magie.

Zatímco soudní úředník, lord Gweniel, monotónním hlasem předčítal úvodní formality, bloudil Arrakiel pohledem po stropě a studoval nevšedně řešené zaklnutí soudního sálu. To žebrování je tam určitě kvůli akustice... A výtvarně se taky povedlo. Kdyby se nenarodil do šlechtické rodiny, utekl by na Bredeon a stal by se architektem. Anebo webovým návrhářem. Nebo sochařem. Nebo programátorem. Někým zajímavým. Ale takové štěstí může mít leda ve snu.

Slova se zatím ujal předseda senátu, rudooký a kostnatý strýček Igisius.

„...tím, že jako neproškolený k předmětné činnosti konal místo osoby k tomu pověřené, se obviněný dopustil svévolného zasahování do kompetencí jiných, a tím porušil ustanovení § 56 odstavec 3 písmeno c), zákona 3 z roku 3, nehledě na to, že jako příslušník nobility, který k předmětným činnostem není oprávněn, dává démonům obecného stavu negativní příklad, čímž se dopustil porušení ustanovení samotného § 2 zákona 1z roku nula, jakožto i narušení přirozeného řádku věcí – to máme porušení § 5 zákona 1. Neoprávněným vniknutím a indiskrétním jednáním, kterým ohrozil integritu cizího světa, působením v rozsahu...“

Možná, že tentokrát jsem to trochu přehnal, pomyslel si Arri. Až donedávna mu průšvihy procházely. Ale před rokem dosáhl padesátky. Je plnoletý. Rodina očekává, že tak do šedesáti dokončí univerzitu a do stovky si odkrouť povinný armádní výcvik. Jeho životním údělem bude zdobit císařův dvůr, případně působit v diplomatických službách.

Vždycky záviděl raisi-démonům jejich práci. To, jakým způsobem pronikají do říší smrtelníků, je vzrušující. Přitahovala ho i rizika, kterým raisi na smrtelných světech čelí. Při cestování průvlaky, při vyjednávání s lidmi a čaroději, při čarování... Vše, co o tom slyšel, mu připadalo smysluplnější, než předem nalinkovaný život, který čekal jeho. Na Mizeonu zdechl pes. Dva tisíce let trvající studená válka s Erektiady ustrnula na mrtvém bodě a už se stala normou stejně, jako věčné císařovo trucování. Staří Arcidémoni kuli pikle v Radě, ti mladší sloužili v armádě nebo řídili instituce, ale ti nejmladší se chtěli jenom bavit. Marně jim rodiče a učitelé opakovali, aby se hleděli učit, protože svatou povinností aristokracie je starat se, budovat, zachovat hodnoty. Proč by se namáhali, když tu bylo tolik schopnějších a ochotnějších.

Mezitím co Arri takto rozebíral svou neslavnou minulost, slova v soudní síni se opět ujal Gwaniel. Poté, co Igisius skončil, předčítal z nějaké listiny: „Podle návrhu žalobce měla být nezletilá umístěna do nápravného zařízení. Ovšem podle znaleckého posudku vydaného lordem Eweem by lady Owianě, jakožto nejmladší z trojčat, mohlo odtržení od starších sester přivodit trauma. Soud tedy vyhověl žádosti rodiny na setrvání nezletilé v domácím vězení ve lhůtě dvou let počítáno od dnešního dne včetně. Přesné vymezení areálu...”

Arrakiel se netrpělivě ošil. To bude ještě na dlouho. Nechal úředníková slova plynout, a v myšlenkách se vrátil zpět na Riiberion. Jenom chtěl napravit, co ten blbec Norden způsobil. Plán byl jasný. Sebrat dýku a zmizet. Jenže ve chvíli, kdy už byli skoro doma a brána, kterou Rawantes postavil, byla téměř hotová, je riiberionští dostihli. A tehdy Owiana, jeho sladká rozmarná sestřička, která by jinak neublížila ani čirikavě, vyrazila do útoku. Arri popravdě pořád nepochopil, co to vlastně udělala, ale byla to ona, kdo to spustil. Po tom, co se zablesklo, otevřela v podlaze chodby průrvu. Možná proto, že byla rozrušená, nebo proto, že to před tím zkoušela jen v laboratoři, nepovedla se jí díra standardní velikosti, ale přímo obr průrva. Owiana měla pravděpodobně v plánu vyrobit klasickou subprostorální kapsu, do které bylo zvykem běžně odhazovat odpad, která by čaroděje běžící k nim, pohltila. Normální průrva mívá průměr maximálně dva metry a jako každý otvor do nicoty má tendenci nasávat. Jenže Owianina díra se z neznámých důvodů stále zvětšovala. Hladce pohltila pětici ječících čarodějů a rostla stále dál.